

ШУМЕНСКИ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
година 50 лева.
Излиза всяка
сряда.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички рѣкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „8. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Ж. Ж. Русо за Христа.

Русо както е известно, заедно с Волтера, е билъ ревнителъ и талантливъ ратникъ на деизма въ Франция, а следователно, и противникъ на християнството и неговия Основател. И той все пакъ не е успявалъ да остане равнодушенъ къмъ величавата личностъ на Христа. Въ своите писма отъ Монтанъ, въ които той защитава свободата на мисълта срещу догмите на църквата и срещу произвола на политиката, между другото, пише:

„Една нова, което азъ наричамъ особено привлекателно въ характера на Исуса, е само мекотата на Него. Нравъ и Неговата простота най-вече Неговата любов къмъ хората, Неговата всеобилност, даже самиятъ вкусъ. Той не е отблъсвалъ удоволствията и празниците, ходилъ е на свадба, жилъ се е между жени, обичалъ децата, обядвалъ сь китъ. Той билъ внимателенъ и справедливъ, кротъкъ и неомощенъ и страшенъ къмъ нечестивците. Въ нравовъното Му учение нѣщо привлекателно, не-... Той ималъ твърде отзивчиво сѣрдце. Той е билъ човѣкъ съ добро възпитание, какъ биха казали днесъ. Ако не бѣше най-мъдритъ измежду мъдритъ, Той все пакъ щѣ да бѣде най-обичаниятъ.“

„Изповѣдта на савойския кралъ“, която представлява заключение на четвъртата глава отъ знаменития трактатъ Русо за възпитанието на Емилъ и въ която той казва просто, но превъзходно, кѣто проповѣдва и превъзходно бестенствената религия и рѣзко бичува богооткровената таинственостъ, има едно, съ огледъ къмъ текста на речта, извънредно поразително и двойно забележително често цитувано място:

„Признавамъ ти, че величието на свещеното писание ме доведа до изумление и че светостта на Евангелието говори на съдѣто ми. Разгледайте книгитъ на философитъ съ всичкото имъ великопение: колко незрителни изглеждатъ тѣ въ сравнение съ него. Може ли да се намери книга, тъй възвишена и широкоспиритъна, да се сравни съ неговия произведение? Може ли Оня, чиято история е сложена въ нея, да бѣде простъ човѣкъ? Има ли въ неговия животъ нѣщо, което да наподобява тона на обикновенъ ентелеситъ или тона на плитъ и уменъ сектантъ? Каква мекота, каква чистота въ чертитъ на неговия характеръ! Каква отегателна задушевеностъ въ говоритъ поучения! Каква възвишеностъ въ неговитъ основоположения! Каква дълбочина и премъдростъ въ неговите рѣчи! Какво мъжество, каква тънкость, каква точность въ неговитъ отговори! Каква сила надъ собственитъ страсти! Имало ли е до сега такъвъ човѣкъ, такъвъ мъдрецъ, който е могълъ така да действу-

ва, да страда и да умре—безъ слабостъ и безъ самохвалство? Платонъ, изобразявайки идеала на праведенъ човѣкъ, обруганъ и отрупанъ съ всички позоръ на престѣпникъ, но същевременно заслужаващъ и всичката награда на добродетелта, рисува черта по черта Исуса Христа. Приликата тукъ е тъй поразителна, че всички отци на църквата сж забелязали това, а пъкъ и наистина човѣкъ трудно би се излъгалъ въ това. Отъ какви предразсъждаци трѣбва да бѣде обзетъ човѣкъ, отъ каква слѣпота трѣбва да страда, за да сравнява сина на Софрониска съ сина на Марія! Каква разлика между тѣхъ! Сократъ, който умира безъ страдания, безъ позоръ, е можелъ по лесно да изиграе ролята си дори до своята смъртъ и, ако неговата лека смъртъ не е създала честъ на неговия животъ, то можеме да се съмняваме дали Сократъ, даже и при всичкия си гений, е билъ нѣщо повече отъ обикновенъ гений. Казватъ, че той далъ на човѣчеството нравствеността. Но и преди него други сж яосществявали на дѣло. Той само е изложилъ въ думи онова, което другитъ сж вършили. Той само е превърналъ примѣритъ на тѣхния животъ въ учение. Аристидъ е билъ справедливъ, преди още Сократъ да опредѣли що е справедливостъ; Леонидъ е ум-

рѣлъ за отечеството си, преди още Сократъ да издигне въ дългъ любовта къмъ отечеството; Спарта е била умѣрена, преди още Сократъ да възхвалява умѣреността; преди още Сократъ да възвеличи добродетелитъ, въ Гърция е имало много добродетелни хора. Но отъ Исусъ е взелъ измежду съотечественицитъ си оня възвишенъ и чистъ моралъ, който Той ни дава за примѣръ въ учението си? Всрѣдъ най-лютия фанатизмъ се раздалъ гласътъ на най-възвишена мъдростъ и най-презрениятъ измежду народитъ е проявилъ простотата на геройската добродетель. Смъртта на покойно философствувания въ кръга на приятелитъ си Сократъ е най-приятната, каквато човѣкъ може да си пожелае; смъртта всрѣдъ мъжки и подигравки, всрѣдъ хулитъ и проклятията на цѣлъ народъ на предаващия своя духъ Христа е най-ужасната, която може да плаши човѣка. Вземайки чашата съ отрова, Сократъ е благославялъ оногova, който му я подава. Христосъ, всрѣдъ най-ужаснитъ мъжки на смъртта, се моли за ожесточения палачъ. Да, ако животътъ и смъртта на Сократа сж животъ и смъртъ на мъдрецъ, то у Христа ние виждаме животъ и смъртъ на Богъ.“

Превелъ. Р. Леваковъ.

† Видински Митропол. Неофитъ.

Може ли свѣтътъ безъ Христа?

6. Душата на модерната наука и истината. При все това, такива оспорвачи има Въпрѣки тоя безспоренъ фактъ, явяватъ се „учени“ люде, които обвиняватъ Христа Спасителя, че Той съ своята религия спъвалъ културния напредѣкъ. Каква глупава смѣлостъ! Но самитъ тия учени безвѣрници какво сж направили и какво правятъ за тоя напредѣкъ? Защо не сж дали нѣщо отъ своята научна свѣтлина, а се още си служатъ съ християнската? Па и какво може да постигне науката безъ Христа Бога? Да речемъ, че Христосъ не е Богъ и че Богъ не е съществена истина. Но може ли да има наука безъ истина? Щомъ тия господа продължатъ да говорятъ, че царството на Христовото учение се свършило и че почнало това на модерната наука, нека ни се каже, каква е последната дума на тая безвѣрна наука? Да ни се каже, тая дума не се ли нарича съмнѣние, отрицание и душевенъ смутъ? Въ такъвъ случай тая фатална дума може ли да създаде тласкъ къмъ свѣтлина и напредѣкъ? — Може, ако се приеме, че напредѣкътъ е разложение и свѣтлината е мракъ.

7. Други противници на Христа Спасителя. Ала не сж само ученитъ безвѣрници, които възставатъ противъ Христа Законоположника. Къмъ тѣхъ се

присъединяватъ и нѣкои политици и общественици. — Човѣцитъ и народитъ — казватъ тия господа, — не бивало да се държатъ ограничени отъ Христовитъ повели. За новитъ поколения трѣбвало да има другъ Господъ; за тѣхъ било потрѣбно друго кръстно знаме, необходимо билъ другъ олтаръ. А тоя другъ Господъ, тоя другъ кръстно знаме и тоя другъ олтаръ ужъ била свободата, свободната дума. Ала тия модерни политици и общественици забравятъ или не знаятъ едно нѣщо. Не знаятъ, че младитъ поколения, за които ужъ се грижатъ тѣ, нѣма какъ да научатъ какво нѣщо е *учтивостъ*, ако я пожелаятъ обезвѣрени; нѣма да узнаятъ истинската свобода, ако я пожелаятъ безъ молитва; нѣма да узнаятъ, какво нѣщо е *Господъ*, ако пожелаятъ да Го потърсятъ безъ Христа Спасителя. Въ Христовитъ повели се намиратъ учтивостта, благородството, честността, свободата. Значи, тѣ не ограничаватъ човѣцитъ, а ги възпитаватъ и издигатъ.

Неокачествимо.

Вестницитъ обнародваха една телеграма на кмета и селяни отъ с. Саранци, Софийско, че група туристи съ военни автомобили спрѣли въ селото и пияни вършили безобразия. Единъ се облѣкълъ като свещеникъ, пѣлъ религиозни пѣсни и рѣсилъ автомобилитъ, шофьоритъ и др. Сжшо така се съобщи въ вестницитъ, че автомобилитъ наистина били

дадени на нѣкое дружество за услуга, но били зле използвани.

Това неокачествимо държане на интелигентни граждани на столицата, млади хора, не е за пръвъ пѣтъ. Кошунството съ свещеническия санъ сжщо е било проявявано на много мѣста и при много случаи. Оплакванията сж били не веднажъ, но всекога отправени къмъ властта, която не е слѣнце да огрѣе на всѣкъжде.

Но последния случай е особено неокачествимъ и крайно осждителенъ. Хората използвали държавни срѣдства, представили се предъ военитъ власти като родолюбци, честни достойни граждани, излъгали и себе си дори и почнали да се гаврятъ съ религиознитъ чувства на българския народъ.

Селянитъ въ Саранци сж покурсени отъ това, което сж видѣли. Тѣ сж били въ правото да защитятъ религиознитъ си чувства малко по-другояче отъ изпращането на протестни телеграми. Но тъкмо проявената търпимостъ отъ тѣхна страна задължаватъ и военното учреждение, което имъ е дало автомобилитъ и църквата и прокурора да потърсятъ законното наказание на тия поварени и извратени хора.

В. ОТЕЧЕСТВО.

Какво казватъ Секретариятъ и Редакцията на „П. Дѣло“ за ИМКА.

Въ 24 брой на „П. Дѣло“, органътъ на Свещеническия съюзъ, срещаме едно много странно антрефиле. На въпроса: какво становище има редакцията и секретарията по въпроса за ИМКА, — се отговаря, че Секретариятъ не се е занимавалъ съ тоя въпросъ, защото не влизалъ въ неговата компетентность, но споредъ Редакцията въпросътъ ималъ две страни: формална и по същество; формално той билъ разрешенъ отъ Св. Синодъ, но по същество той подлежалъ на изучаване и не се знаело дали Св. Синодъ нѣма да промѣни гледището си.

Казваме, че това антрефиле ни се вижда странно за това, защото отъ него може да се заключи, че Секретариятъ ще се произнесе по въпроса за ИМКА следъ като се занимае съ него, а това значи, че той не приема становището на Св. Синодъ. По единъ въпросъ отъ въпроизповѣденъ характеръ, за който църковната власть се е произнесла, единъ клирикъ не може да каже, че ще се занимае съ него и тогава ще се произнесе. Клирикътъ е длъженъ да приеме становището на църковната власть. На такива почти мисли ни навежда и това, което се пише за редакцията на „П. Дѣло“. Тя формално приемала, казва антрефилето, становището на Св. Синодъ, но по същество правѣла резерва, защото мислѣла, че въпросътъ

търпѣлъ проучване и допушала, че като се освѣтли по-добре Св. Синодъ ще видоизмѣни своето гледище. Това значи, че Св. Синодъ възприелъ едно становище по въпроса за ИМКА, безъ да го проучи добре, затова редакторътъ на вестника протоиерей Тулешковъ се надява, че при по щателно изучаване на въпроса Св. Синодъ ще достигне въротно до становище друго отъ сегашното си. Това твърди и известниятъ отявленъ поклонникъ на ИМКА Т. Николовъ въ сжщия брой на „П. Дѣло“.

Тази тънка диалектика, съ която е писано антрефилето, ми наумява, че писачътъ му се е упражнилъ въ дипломатически упражнения, които напомнятъ казаното отъ едного, който се бѣше клѣлъ: *языкътъ ми далъ клетва, но умътъ ми не*. Сжщото прави и редакторътъ на „П. Дѣло“. Формално той приемалъ синодалното становище за ИМКА, но по същество не, защото въпросътъ подлежалъ на проучване.

Интересно е да се знае Секретариятъ възприема ли тия тънки сплетни на подвеждания си работникъ или не. Ако не ги приема, трѣбваше да го каже и не само да го каже, но и да види какво ще направи. (Следва)

Наложени обяснения.

Въ бр. 25 на *П. дѣло* Тулешковъ пакъ задава нашия вестникъ и особено личността на свещ. Д. Попвасилевъ. Този пѣтъ, обаче, той е много прекалилъ. Заради помѣстената въ *Н. Б.* статия, въ която съ данни се доказва, че благодарение на Тулешковци и Ханджиевци, които сж се впили въ снагата на Свещ. съюзъ като пиявици и бранятъ своето тамъ стоеще съ всички протести и непротести средства, защото имъ е скъпа свободата и възможността да разпиляватъ съюзнитъ средства, — свещенството се раздѣли на лагери и воюва помежду си а поради това то (свещ-то) чрезъ този съюзъ не се издигна, а се снижи и издребнѣ — за тѣзи думи и мисли Тулешковъ ни нарича блюдолизци. Той смѣта, че тия мисли ни сж продиктувани отъ Митрополитъ Симѣона или нѣкой другъ и че ние ги пишемъ, за да угодимъ нему и да подкопаемъ устоитъ на съюза.

Тулешковъ е ненадминатъ демагогъ и интригантъ. Това е негово старо дарование и само чрезъ него той стои начело на тази организация, за ИМКА и скръбъ на стотици добри, съвестни, умни и чувствителни свещеници въ България. И той, и неговиятъ партньоръ Ханджиевъ по дражаватъ на демагогитъ отъ политическитъ партии и точно тѣ вне-соха между свещеницитъ партизанството. И понеже ние и наши хора виждаме това скъпимъ реномето на свещеника и смѣло ги изобличаваме

тѣ ни наричатъ владишки угодници и олюдолизци. Съ това още еднажъ доказватъ колко лоши чувства питатъ къмъ църковнитѣ ръководители въ нашата страна — епископитѣ въпрѣки лицемѣрнитѣ статии въ опартизанения съюзенъ вестникъ, и че наистина смѣтатъ за най-голѣми врагове на свещеника владицитѣ—пагубна мисль у тѣхъ, която ние често изтъкваме, мисль и насока, която ще изяде главата на този съюзъ и ще разпилѣе средствата на „банката“, щастливо управлявана отъ Т-ци и Х-ци вече 10 години.

Ние искаме да наемъ какво мисли и пише за насъ Тулешковъ и не знаемъ кой си. Ние дълбоко се възмущаваме отъ умножения развратъ, що до несоха тия лакоми за пари и слава мже въ църковния животъ, и ще ги изобличаваме всѣкога.

Ние не зависимъ отъ никого. Да се говори, че пишемъ така отъ угодничество къмъ Митрополитъ Симеона е глупостъ. М. С. е вече старъ човѣкъ. Отъ София потриватъ ржче и чакатъ да мре. Любоугодниците сж хитри хора и се отдрѣпватъ отъ него единъ по единъ (Не избѣга ли заблаговременно най-голѣмиятъ майсторъ Ханджиевъ въ София — далечъ отъ Митрополитъ Симеона?). „Добре е да се държи очаквателно положение. Не се знае утре кой ще стане владика. После какво правимъ!“ Да, да се поддържа Митр. Симеонъ се иска вече куражъ и смѣлость. Икогато днесъ Т-въ ни обвинява, че поддържа М. С. прави ни честь. Ако подтѣпваме така, значи сме смѣли и безстрашенъ човѣкъ. . .

Да, ние не знаемъ да се боимъ и пишемъ не за да угодимъ на този или онзи, а защото обичаме своя санъ, обичаме българското свещенство. Ние му сочимъ онѣзи, които се охраняватъ на неговия грѣбъ. Тѣзи паразити трѣбва да се изринатъ отъ Съюза, за доброто на Съюза.

* * *

Тулешковъ прави извадки изъ наши статии отъ 1924 г. писани въ *П. Дѣло*, въ които казваме похвални думи за съюзнитѣ ръководители, и заключава, че си противоречимъ. Ето какво е писалъ преди 5 години свещ. Дошо, ето какво пише днесъ, когато е подъ наитието на богобългаровци!

Истина е, че сме писали преди години похвални думи за съюзното ръководство. Но отъ тогава изтече толкова много вода! Какви не промѣни въ условията на живота станаха! При това ние не познавахме тогава добре тия Тулешковци и Ханджиевци и като младѣ свещеникѣ вървахме на всѣка тѣхна дума, а тѣ сж виртуози да направятъ нищото нѣщо. Писаното преди 5 години показва нашето простодушие, довърше и обичъ къмъ съюзното дѣло, каквито имаха тогава много свещеници, довърше, което изкористиха старитѣ вълхви. Ние пишемъ и днесъ безъ всѣкакво външно внушение. Обичаме своя санъ, скжпимъ свещениковото име, затова непрекъснато ще повтаряме: *Вънъ отъ съюза користоложитѣ!*

* * *

На събранието свещеническо въ Шуменъ Н. Пр. Еп. Андрей прочете окръжното на св. Митрополия, съ което тя съобщава на всички свещеници въ Епархията, че всѣки който желае да отиде на свещенически курсъ въ София, е свободенъ да стори това. Той препоръчва на свещеницитѣ да отидатъ. Тогава единъ свещеникъ запита Н. Пр. Епископъ

Андрея ще има ли курсъ за свещеницитѣ отъ епархията въ Преславъ. Н. Пр. отговори, че се мисли по това. Събранието срещна идеята съ радостъ. Далечъ е София, казаха, малцина могатъ да ходятъ чакъ тамъ!

На гарата предъ 10-на души свещеници ние запитахме Н. Пр. да съобщимъ ли нѣщо за курса въ вестника. Той ни помоли нищо да не пишемъ още защото ще раздразнимъ нѣкои хора. Ние непослушахме. Нашата работа е да пишемъ. И хвърлихме вжидката . . . за да видимъ какво е настроението въ София. И, о ужасъ! Колко злоба и умраза имало тамъ срещу Варна! Веднага разпъватъ Еп. Андрея на кръстъ.

Какво плеще въ случая Тулешковъ, този старъ и много опитенъ интригантъ, какъ той насѣсква свещенството срещу Митрополита Симеона, Еп. Андрея, Архим. проф. Евтимия и Народенъ Будителъ нѣма значение за насъ. Но колко е скръбно, че и нашиятъ добъръ другаръ г-нъ Професоръ Дюлгеровъ се е хваналъ на вжидката и излиза съ цѣла статия въ *П. Дѣло* (за прѣвъ пжтъ), като се съди премного на Еп. Андрея дето основавалъ(?) курсъ за свещ-тѣ въ Преславъ, когато има такъвъ въ София.

Ние желаемъ да имаме въ Преславъ курсъ за епархийското свещенство. Ние молимъ Н. В. Пр. нашиятъ Епархийски архиерей да ни нареди такъвъ.

* * *

Тулешковъ, като „артистъ“ въ цирковѣтъ, креши въ лицето на свещенството и го залъгва съ разни въображаеми опасности отъ „Богъ и България“, отъ „Народенъ Будителъ“, отъ този и онзи владика. Въ сжщностъ опасността за Съюза, сж самитѣ вжигачи Т-въ и Ханджиевъ, които срамятъ свещенството съ своитѣ похвати и разпилѣване на съюзни средства. Пишатъ ни отъ Бѣлоградчикъ следното:

„Тукашното окол. свещеническо събрание е решило веднажъ за винаги да скжса съ Съюза и за тази целъ се готви да изпрати въ конгреса свой делегатъ съ специално пълномощно отъ всичкитѣ братички, за да прекжсне всички смѣтки и отношения и да си заживѣятъ самостоятеленъ животъ, като си образуватъ своя посмъртна каса“ и пр.

Питаме: Ние ли „любоугодниците“ около Н. Б. научихме свещеницитѣ въ далечния Б-къ да напуснатъ Съюза? А такава тенденция има въ много околии и епархии. Ето до къде ще доведатъ работата „виртуозитѣ“ Ханджиевъ и Тюлежковъ, които и до днесъ смѣтатъ свещеницитѣ за тонковци, що могатъ да бждатъ лѣгани и зиме и лѣте, и особно на конгреситѣ презъ юли.

Свещ. Д. Попвасилевъ.

П. П. Току що ни съобщиха, че свещеницитѣ отъ Правдийската околия били много оскърбени отъ хулния езикъ на *П. Д.* срещу Варн. епархия и особно по поводъ нападкитѣ срещу Еп. Андрея за курса въ Преславъ, затова спиратъ да получаватъ вестника. Началото на края. . .

Отзиви и бележки.

„Паст. Дѣло“ бр. 25, стр. 2. — „Всѣки и всички трѣбва да разберемъ, че въ българската православна църква има *реоръ и дисциплина* (к. р.), които никой не смѣ да нарушава безнаказано“.

„Паст. Дѣло“ бр. 26, стр. 1. „Всѣко организирано общест-

во трѣбва да има. . . редъ и дисциплина. Единъ отъ елементитѣ на църквата е *иерархическото* послушание. Ей защото съюзеното свещенство много пжти и въ вестника си и въ събрания е настоявало за *дисциплина въ редовѣтъ на църковната иерархия* (к. р.).“

Това е едната страна на тся медалъ, който „*съюзеното свещенство*“ е окачило на „широкитѣ“ гърди на своя неподражаемъ редакторъ. Ето какъ той редакторъ *пази* онова, което самъ той нарича „*иерархическо послушание*“ и „*дисциплина въ редовѣтъ на църковната иерархия*“!

— „Паст. Д.“ бр. 25. „Това сж дебютитѣ на епископа“. („П. Дѣло“ разправя че Епископъ Андрей въ Осм. Пазаръ присжтствувалъ на събрание на свещеници; въ това събрание се изработилъ протестъ, за дето „П. Дѣло“ билъ опартизаненъ). — „Да ръководи събрания и избори на свещеници, за да се обявятъ *противъ организацията си* (к. р.). Това е въ сжщностъ опартизаняване“. . . .

„Великиятъ хартофилаксъ“ на *съюзеното* пази *иерархическата дисциплина*, като ругае най-висшия представителъ на църковната иерархия — единъ епископъ! Въ сжщностъ него интересува не иерархията (която той представяла съ своитѣ лампази), а „швейцарската крава“, която почва да рита своето теле, и да не го допуца до палестинското неизчерпаемо млѣко. . . .

* * *

„Divida et impera!“, — бр. 26. „П. Д.“ Тази чуждестрана, загадъчна фраза на простъ езикъ означава: „Раздѣляй и владей!“ (Редакторътъ на свещенството като студентъ по дипломация пише на латински езикъ!). . .

Divida et impera означава още: „Кавгата била за чергата на Настрединъ Ходжа“. Тулежковъ (да не му изреждаме титлитѣ!) не дава петъ пари за Съюза. Цѣлата работа е, че се *раздѣля ли* (dividal). бозаджията отъ халваджията: „ще бжда ли пакъ азъ редакторъ, а онзи секретаръ!“ Чтѣй, да разумѣетъ.

* * *

Бр. 25 стр. 4. „Да върваме ли?“ (Защо ли о. Тулешковъ пише въ 1 лице мн. число? Дали иска да подчертае, че редакцията на „П. Д.“ се заведе не само лично отъ него, а отъ цѣло едно домоцание?). „Да върваме ли, каже, че въ една епархия били викани не всички свещеници, а само половината, и то съ огледъ (?) да се достигне очакванъ резултатъ?“

— Ами ние да върваме ли, че въ *друга* епархия били изпратени *частни* писма отъ неответоворни фактори до дадени свещеници, да се явятъ на събрание „съ *огледъ да се достигне даденъ резултатъ*“? Да напечатаме ли и факсимилѣ отъ подобни писма?

* * *

Бр. 25, стр. 3. „Свещеници, чуйте! . . .“ „Вий свещеници, които се чудите, отъ де да вземете и прехраните децата си, чуйте!“

Да прощавашъ, о. Петре! Свещеницитѣ не се *чудятъ* отъ де да взематъ, защото въ тѣхното звание нѣма мѣсто за *чудене*. Свещеникътъ си знае: отъ държавата — *толкова*, отъ трѣби *толкова* и точка. Чудятъ се такъвизъ като тебе, които дириятъ и редакционни, и имкаджийски, и отъ „История на съюза“, и кой знае още какви!.. Да прощавашъ, ама много си безсраменъ! Въ „Отзиви и бележки“ (безъ подпись) ти ругашъ „Единъ отъ квартета“, че не си билъ написалъ името

въ „Отзиви и бележки“. Ти ли пишешъ своитѣ „Отзиви“? Де ти е името? И де ти е логиката? Или въ „дипломатическия“ факултетъ това научи? Ти имашъ безсрамие да говоришъ за „Угодничество“! Ти, който подъ зодията на софийското слънце се обезличи, който забрави и думата „идеалъ“, ти, който нѣкога работѣше за свещенството! Я, кажи какво си му *далъ* на това свещенство, — на мене, който пиша подъ псевдонимъ „Отзивибележки“? Заплатата ми ли увеличи, настроение ли ми създаде, за да се самопожертвувамъ, примѣръ ли даде за въздържание, споразумение ли постигна между балканскитѣ народи както се фалишъ (Пр. 13. конгр.)?

Да, любоугодници сме ние, които считаме, че Ханджиевъ и Тулешковъ сучатъ тѣй наречения „свещенически съюзъ“, като кърлежи. Защото знае се, че кърлежътъ има уста за да смуче, и всичко изсмукано да задържа въ себе си. Покажете активна си! Почивни станции ще ни покажете въ Варна и Месемврия. Всички слушаме за тия станции, а освенъ васъ, които „сучете“, другъ никой не е видѣлъ тия станции. Ние ви даваме възможностъ да се подготвите за конгреса: да ни разкажете следъ колко десетолѣтия ще *почиваме* въ небеснитѣ сионски станции. . . .

* * *

„Тѣй пишеше тогава о. Дошо“. Тулешковъ не се интересува отъ о. Дошо. Интересува се отъ редактора на „Нар. Будителъ“. Боли го, че нѣщо се пише, нѣщо се разбулва, че се дигатъ пердета и че се клатятъ подножкитѣ, върху които е кацнала тази словестна птица! . . . О. Дошо нѣкога се билъ възхищавалъ отъ ръководното тѣло на свещеническата организация, а сега я ругае!

Какъ трѣбва да гледаме на тия исторически „проблеми“, съ които „П. Дѣло“ занимава абонатитѣ си? Отъ Дошо нѣкога се е възхищавалъ отъ „П. Дѣло“, защото е *имало* защо да се възхищава. А днесъ го „ругае“, защото има защо да го ругае. „Паст. Дѣло“ — ритнало назадъ, о. Дошо мръдналъ напредъ. „Еволюцията“ на о. Доша се счита за грѣхъ, регреса на „Паст. Дѣло“ — за добродѣтел! Когато единъ пехливанинъ ще пада, той ще намѣри въ какво да си заплете краката. Общо е убеждението, че щастливата звезда на Тулешковъ залѣзва.

* * *

Въ България има 12 епархии Горнитѣ „Отзиви и бележки“ показватъ, че „Паст. Дѣло“ се занимава само съ Варненска Епархия. Само тя ли е интересна за всички 12 епархии? Това и прави честь. Но. . . не е само тя интересна. Въ други епархии може да има имка, протестантски колежи и пр. Това не се отнася до Тулешкова. „П. Дѣло“ не се занимава съ другитѣ епархии, а съ Варненската. Приснопаметниятъ Методий Кусевичъ разправяше приказка: „Въ кръчмата, каже, нѣма дяволи. Нѣма дяволи и въ затвора, не се задържатъ и въ публичния домъ. Какво ще правятъ тамъ? Тамъ всички сж тѣхни сигурни партизани. Дяволитѣ атакуютъ църквата, чистотата, истината, доброто“. . .

Б. Боръ.

ХРОНИКА.

Въ четвъртъкъ вечеръ пристигна въ града Н. Пр. Еп. Андрей Велички. Вечерта срещу Петровденъ се отслужи съ негово участие *венощно бдение*,

а вчера — тържествена *арейска служба* въ храма Възнесение“. Църквата бе препълнена. Н. Пр. говори черта и на Св. Литургия повѣди, които бѣха изслушъ съ пълно внимание. Утрѣ дѣля, ще служи въ църквѣ „Св. Три Светители“ и ще замине за Варна.

Вчера, Петровъ-денъ, б отпразнуванъ въ чит. Михаилъ“ тържествено гония актъ на всички сръ училища въ града. Търството стана общо за институтъ, Девич. пед. уч. ще, Мжжката гимназия. Опитното земледѣл. училище, което пусна първия свой пускъ Присжтствуха М. стъръ Найденовъ, Предтея на камарата г. Ал. Л. ковъ, Н. Пр. Еп. Андрей Рлички и др. офиц. лица. Съ концерта и отчетитѣ на т. Директоритѣ говориха л. г. Министра и г. Ал. Цанки. Речта на последния бѣше вънредно хубава и нап. дѣлбоко впечатление. Пр. неството завърши къмъ и следъ обѣдъ.

Ученич. Правосл. Хр. режество въ града, ръководи, отъ Свещ. Хубанчевъ, ере пратило по една нова Библио Синодаленъ преводъ, доес ректоритѣ на Учителскиет ститутъ, Девич. пед. учик ще, Мжжката гимназия, оя разцовата и II прогимназио града съ молба да бждъ подарени на най-примѣру добродетеленъ и трудолюбивъ ученикъ или ученичка абиренти. Подаржкътъ е трониз г. г. Директоритѣ и учителн нѣкои отъ които казалъ с този е най-сполучливия вел ржкъ за тѣхнитѣ ученицир много години наредъ. то

Имрихорското църк

настоятелство сърдечно о гари, на щедритѣ дарн, за подаренитѣ отъ тѣхъ се въ полза на църквата, а и ка: но: Дочо Ивановъ 830 л. кол стадинъ Милевъ 400 л. зад М. Донева 100 л. и моли: н вишния да ги закрила и ро възнагради, а примѣра об да послужи за назидание. О

Председателъ: Т. Байказп

Македонската емигръ

въ гр. Шуменъ съ особъш задоволство благодарни на сжнитѣ лица, взели участи п тържественото урежжаш ДЕНЪТЪ НА МАКЕДОНИИЩ 24 юний: г-нъ Янко Зехирни и хора му; г-жа Иванка Т. с кова, г-цитѣ Катя Д-ръ Жоп ва, В. Начева и В. Кандил ва. Пожелава имъ бодърк все съ сжщото въодушевлѣн да работятъ за родното юдоство.

Христосъ и Христи

ството по отзивитѣ ос нехристияни, невѣрвещи и върващи, по двѣ де прев. Рад. Лѣваковъ. (рс

Г-нъ Лѣваковъ е позитъ съ своитѣ хубави преводит: духовнитѣ списания и вес: нци. Отъ 1/2 година той сед: легло въ Бачковския „авн: стиръ безъ работа. И то: об: семейството му изнемогъ: се. Книгата е издалъ презъ в: ле: на болестъта си. Неговото: юз: ло заслужава подкрепата. Д: всички, особно на шум: об: защото Лѣваковъ е шум: гр: Ще го подкрепимъ като: ши: купи всѣки отъ неговата: и: га. Струва 10 лева. Може: рс: се набави отъ нашата р: дн: ция и отъ Арх- Намѣстнич: и: ча

Книгата е хубава. Чет: та: леко. Отъ нея се вижда бже: гледатъ на Христа езич: авя: философи, поети — всички: върващи.